

TAMSYN MUIROVÁ

GIDEON

DEVÁTÁ

HOST

TAMSYN MUIROVÁ

GIDEON

DEVÁTÁ

PŘELOŽILA
ALŽBĚTA LEXO VÁ

BRNO 2021

Gideon the Ninth

Copyright © 2019 by Tamsyn Muir

All rights reserved

Cover illustration © Tommy Arnold

Cover design © Jamie Stafford-Hill

Interior images by Gregory Manchess

Translation © Alžběta Lexová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0763-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0764-1 (EPUB)

ISBN 978-80-275-0765-8 (MobiPocket)

Věnováno pT

DRAMATIS PERSONAE

V pořadí, v jakém jednotlivé dvory vstoupí na scénu

DEVÁTÝ DVŮR

*Strážci Zapečetěné hrobky,
Dvůr zašitých úst, černé vestálky*

Harrowhark Nonagesima DĚDIČKA DEVÁTÉHO DVORA, CTIHODNÁ DCERA DREARBURHU

Pelleamena Novenaria JEJÍ MATKA, CTIHODNÁ MATKA DREARBURHU

Priamhark Noniusvianus JEJÍ OTEC, CTIHODNÝ OTEC DREARBURHU

Ortus Nigenad PRVNÍ RYTÍŘ DĚDIČKY

Crux MARŠÁL DEVÁTÉHO DVORA

Aiglamene KAPITÁNKA DVORSKÉ STRÁŽE

Sestra Lachrimorta ŘEHOLNICE ZAPEČETĚNÉ HROBKY

Sestra Aisamorta ŘEHOLNICE ZAPEČETĚNÉ HROBKY

Sestra Glaurica ŘEHOLNICE ZAPEČETĚNÉ HROBKY

Několik dalších stoupenců,
přívrženců a ubožáků Devátého

a

Gideon Nav NEVOLNICE DEVÁTÉHO DVORA

PRVNÍ DVŮR

*Božský nekromant, Král devíti znovuzrození,
náš Vzkřísitel, Nejvyšší Nekrolord*

Císař

Jeho líktoři

a kněžstvo Kanaánu

DRUHÝ DVŮR

Císařova síla, Dvůr karmínového štítu, Dvůr centurionů

Judith Deutera DĚDIČKA DRUHÉHO DVORA,
KAPITÁNKA KOHORTY

Marta Oyas PRVNÍ RYTÍŘKA DĚDIČKY,
PRVNÍ PORUČICE KOHORTY

TŘETÍ DVŮR

Císařova ústa, Procesí, Dvůr zářivých mrtvých

Coronabeth Tridentaria DĚDIČKA TŘETÍHO DVORA,
KORUNNÍ PRINCEZNA IDY

Ianthe Tridentaria DĚDIČKA TŘETÍHO DVORA,
PRINCEZNA IDY

Naberius Tern PRVNÍ RYTÍŘ DĚDIČEK, PRINC IDY

ČTVRTÝ DVŮR

Císařova naděje, Císařův meč

Isaac Tettares DĚDIC ČTVRTÉHO DVORA, BARON TISISU

Jeannemary Čatur PRVNÍ RYTÍŘKA DĚDICE,
RYTÍŘKA TISISU

PÁTÝ DVŮR

Císařovo srdce, Strážci Řeky

Abigail Penta DĚDIČKA PÁTÉHO DVORA, ARCIKNĚŽNA
DVORANY KONIORTOS

Magnus Quinn PRVNÍ RYTÍŘ DĚDIČKY, SENEŠAL
DVORANY KONIORTOS

ŠESTÝ DVŮR

Císařův rozum, Mistři správci

Palamedes Sextus DĚDIC ŠESTÉHO DVORA,
SPRÁVCE KNIHOVNY

Camilla Hecta PRVNÍ RYTÍRKA DĚDICE,
POBOČNICE SPRÁVCE KNIHOVNY

SEDMÝ DVŮR

Císařova radost, Nehynoucí růže

Dulcinea Septima DĚDIČKA SEDMÉHO DVORA,
VÉVODKYNĚ RHÓDOSU

Protesilaus Ebdoma PRVNÍ RYTÍŘ DĚDIČKY,
RYTÍŘ RHÓDOSU

OSMÝ DVŮR

Strážci Zákona, Dvůr milostivých

Silas Octakiseron DĚDIC OSMÉHO DVORA,
VELMISTR BÍLÉHO KALICHU

Colum Ašta PRVNÍ RYTÍŘ DĚDICE,
TEMPLÁŘ BÍLÉHO KALICHU

*Dvě značí poslušnost, kázeň a řád,
tři září jak šperk, jak z úsměvů šat.
Čtyři pro oddanost, vždy vpřed s ní jít,
pět zas ctí tradici, pro ni chce žít.
Šest pro pravdu, s ní lež nic nezmůže,
sedm pro krásu chřadnoucí růže.
Osm na cestě své hledá spásu,
devět je hrobka propadlá času.*

PRVNÍ DĚJSTVÍ

V myriádickém, tedy desetitisícím roce vlády našeho Pána, Nehynoucího krále a milostivého Vládce smrti si Gideon Nav sbalila meč, boty a pornočasopisy a přistoupila ke svému plánu na útěk z Devátého dvora.

Neutíkala. Gideon neběhala nikdy, pokud se tomu mohla vyhnout. V neproniknutelné tmě, jaká bývá jen před svítáním, si nevrženě vyčistila zuby, opláchla obličej, a dokonce si zametla v cele. Vytřepala velký černý hábit a pověsila ho na háček. K žádnému z těch úkonů světlo nepotřebovala, po víc než deseti letech každodenního opakování je zvládala i poslepu. Rovnodennost se pomalu chýlila ke konci, což znamenalo, že sem beztak několik měsíců žádné světlo nedospěje. Ventilace blížící se změnu ročního období vítala uzoufaným skřípěním. Gideon se až po paty zahalila do polymerů a syntetických vláken. Rozčesala si vlasy. Potom si s hvízdáním odemkla bezpečnostní nákotník a spolu s ukradeným klíčem ho položila na polštář jako čokoládíčky v nóbl hotelu.

Vyšla z cely, přehodila si popruh tlumoku přes rameno a beze spěchu sešla pater k matčinu neoznačenému výklenku v katakombách. Čistě z nostalgie, protože Gideonina matka na tom místě dávno nebyla a už se tam ani nikdy nevrátí. Následovalo dvaadvacet pater dlouhé stoupání zadní cestou k odlehlé šachtě a rampě, kde měl za dvě hodiny přistát její odvoz. Kluzkou temnotou nepronikl jediný paprsek světla.

Člověk odsud měl nerušený výhled na kapsu Deváté oblohy, mléčně bílé v místech, kde byla atmosféra nejsilnější, a námořnický

modré tam, kde byla nejslabší. Z ústí dlouhého vertikálního tunelu sem vlídně pomrkával zářivý puntík Dominiku. Gideon obešla po tmě celý obvod jeskyně a tiskla dlaně k chladné, mastné skalnaté stěně. Potom se pustila do systematického nakopávání každého nevinného kamínku a hromádky prachu, co na ošoupané podlaže přistávací plochy ležely. Zarazila poškrábanou ocelovou špičku boty do tvrdé podlahy, a když usoudila, že tudy se nikdo neprokope, spokojeně se přesunula dál. Gideon prozkoumala každý kousíček toho obrovského, prázdného prostoru, a jakmile se světelné generátory probraly neochotně k životu, ještě to celé dvakrát zopakovala. Vyšplhala po pletivových mřížkách světlometů a zkontrolovala i je. Oslepená jejich září šátrala rukou za kovovými plášti a ke své úlevě nic nenašla.

Usadila se na hromadě sutin vespod šachty. Lamy přebíjely večeré skutečné světlo a vrhaly do prostoru zdeformované stíny. Stíny Devátého byly hutné a zálučné, modrofialové jako modřiny a chladné. A v tomhle přívětivém prostředí se Gideon odměnila ovesnou kaší z pytlíku. Chutnala pozoruhodně mdle a odporně.

Ráno začalo stejně jako každé jiné ráno u Devátého od chvíle, kdy Devátý dvůr vznikl. Gideon znovu obešla rozlehlou přistávací plochu, jen aby se zabavila, a cestou nakopávala kamínky a štěrk. Vyšla na balkon, rozhlédla se po hlavní jeskyni, jestli někde nespátří pohyb, a současně si špičkou jazyka vyšprtávala zbytky ovesných vloček ze stoliček. Po chvíli zaslechla vzdálené chrastění kostlivců, kteří se vydali na svou směnu bezmyšlenkovitého okopávání sněžných pórků na polích. Gideon si je živě představovala: špinavé kosti v sírovém oparu, krumpáče zabodávající se do země, bezpočet očí připomínajících rudé špendlíkové hlavičky.

První zvon rozladěným duněním ohlašoval počátek modliteb a jako obvykle to znělo, jako by ho někdo skopával ze schodů. Tohle *BLA-BLANG... BLA-BLANG... BLA-BLANG* ji probouzelo každé ráno, co si jen pamatovala. Gideon zahlédla pohyb. Nakoukla přes zábradlí dolů, kde se stahovaly stíny nad bílou branou Drearburhu, která se z okolní špíny majestátně rozpínala do výšky šesti a šířky

tří těl. Po obou stranách brány stály koše na oheň, z nichž neustále stoupal mastný, odporný kouř. Nad branou byly vytesané stovky, tisíce miniaturních postaviček v mnoha různých pózách, které nehybně sledovaly všechny příchozí. Kdykoli Gideon v dětství přinutili tou branou projít, vřískala, jako by ji na nože brali.

Nejnižší patra se pomalu probouzela k životu. Umělé světlo se ustálilo na přijatelné hladině. Dvořané Devátého brzy ukončí ranní rozjímání, vyjdou z cel a zamíří na modlitbu, zatímco se sluhové v Drearburhu začnou připravovat na nadcházející den. Ve spodních patrech budou provádět spoustu formálních a idiotských rituálů. Gideon zahodila pytlík po kaši přes zábradlí, posadila se s mečem v klíně a začala ho leštit kusem hadru. Ještě čtyřicet minut.

Zničehonic se únavná rutina typického Devátého rána změnila. První zvon se rozezněl znovu: *BLANG... BLA-BLANG... BLA-BLANG...* Gideon naklonila hlavu a zaposlouchala se tak soustředěně, až se jí ruce na meči zastavily. Zvon odbil dvacetkrát a pak utichl. Hmm, svolání k nástupu. Chvilíčku nato se opět ozvalo chrastění kostlivců, kteří poslušně odhodili krumpáče a vyrazili ke svým představeným. Zaplavili všechna patra jako jednolitý kostnatý proud, jež pouze místy narušila nějaká kulhající postava v plesnivějícím černém rouchu. Gideon se znovu pustila do leštění meče: hezký pokus, ale na tohle neskočí.

Když na jejím patře zazněl dusot nohou, chrastění zrezivělé zbroje a sípavé lapání po dechu, ani se neobtěžovala vzhlednout.

„Sundala jsem ho už před půl hodinou, Cruxi,“ prohodila se sklopenou hlavou. „Skoro to vypadá, že chceš, abych konečně vypadla. Sááákra, vždyť ty přesně tohle chceš.“

„Odvoz sis zajistila podvodem,“ zabrblal maršál Drearburhu, který nejvic proslul tím, že vypadal zaživa mnohem sešleji než většina mrtvých. Stál před ní na přistávací ploše a prskal vzteky. „Zfalšovala jsi dokumenty. Ukradla klíč. Zbavila ses nákotníku. Poškodila jsi tento dvůr, zneužila jeho prostředky a odcizila jeho majetek.“

„Ale no tak, Cruxi, určitě se nějak dohodneme,“ přemlouvala ho Gideon, otočila meč na druhou stranu a kriticky si ho prohlédla.

„Nenávidíš mě, já tebe taky. Zkrátka mě pusť a můžeš jít na odpočinek. Najdi si nějakého koníčka. Sepiš memoáry.“

„*Poškodila* jsi tento dvůr. *Zneužila* jeho prostředky. *Odcizila* jeho majetek.“ Crux si na slovesa potrpěl.

„Můžeš říct, že moje loď vybuchla. Zemřela jsem, jaká škoda. Nebuď svině, Cruxi, vždyť tady přímo škemráám. Dám ti jeden ze svých hanbatých časopisů. *Výstavní kozičky z Pátého*.“ Maršál na chvíli oněměl zděšením. „Dobře, dobře. Beru zpět. Takový časák neexistuje.“

Crux vyrazil vpřed jako odhodlaný ledovec. Gideon mrštně ucukla před jeho prastarou pěstí a sjela ve spršce prachu a štěruku z hromady, na níž seděla. Zasunula meč do pochvy a tu sevřela v náručí jako dítě. Vyhnula se maršálovým botám i obrovským, svrašťelým tlapám. Crux byl možná nad hrobem, ale byl houževnatý jako chrupavka a na každé pěsti jako by měl třicet kloubů. Byl starý, přesto z něj šel strach.

„Klídek, maršále,“ krotila ho, ačkoli to ona se tu válela v prachu. „Aby sis to ještě nakonec nezačal užívat.“

„Jsi docela hlasitá, Nav, na nevolnici,“ poznamenal maršál. „Dost toho namluvíš, když vezmu v úvahu, co všechno nám *dlužíš*. Nenávidím tě, ale stále jsi mé zboží a inventář. Tvé plíce jsem označil jako plíce Devátého. Tvá žluč patří Devátému. I tvůj mozek, ta ubohá, scvrklá houba, je majetkem Devátého. Pojď sem, ať ti můžu zavázat oči a omráčit tě.“

Gideon znovu uskočila, aby si udržela bezpečnou vzdálenost. „Cruxi,“ zavrtěla hlavou, „když někomu vyhrožuješ, měl bys to formulovat spíš takhle: ‚Pojď sem, *nebo*...‘“

„Pojď sem, ať ti můžu zavázat oči a omráčit tě,“ zakrákoral stařec a pomalu se k ní blížil. „Paní tě chce vidět.“

Teprve v tu chvíli zasvrběly Gideon dlaně. Vzhledla ke strašákovvi, jenž se nad ní tyčil a pouštěl na ni hrůzu. Crux jí pohled oplácel svým jediným okem. Starožitná zbroj jako by mu rezivěla přímo na těle. Sinalá kůže se mu na lebce napínala k prasknutí a zdálo se, že se každou chvíli roztrhne a sloupne, ale on působil dojmem, že by mu to ani nevadilo. Gideon si představovala, že v den své smrti —

třebaže v sobě neměl ani kapku nekromancie — se Crux jednoduše oklepe a půjde dál, poháněný čirou krutostí.

„Zavaž mi oči a omrač mě,“ vybídla ho Gideon, „ale ta tvoje paní může táhnout k čertu.“

Crux na ni plivl. Pěkný hnus, ale co už. Zvedl ruku k dlouhému noži, který nosil v plesnivém pouzdře na rameni, a povytáhl ho, aby jí ukázal kousek ostří. To už ale byla Gideon na nohou, pochvu meče zvednutou před sebou jako štít. Jednu ruku měla položenou na jílci, druhou na přezce pochvy. Bez hnutí si jeden druhého měřili. Ona ani nedutala, on hlasitě, mlaskavě dýchal.

„Tasit by byla obrovská chyba, Cruxi,“ varovala ho.

„Neoháníš se tím mečem ani z pŭlky tak dobře, jak si myslíš, Gideon Nav,“ odsekl maršál Drearburhu, „a jednou tě za tvou drzost stáhnou z kůže. Jednoho dne využijeme tvé orgány k výrobě papíru. Jednoho dne budou sestry Zapečetěné hrobky oprašovat kostnici tvými chlupy. Jednoho dne se tvé kosti poslušně promění v prach a pokryjí všechna místa, jimiž tolik pohrdáš, a zdejší kameny se budou lesknout tvým tukem. Máme nástup, Nav, a já ti příkazuji jít.“

Gideon ruply nervy. „Ty si klidně jdi, ty starý paznehte, a koukej jí povědět, že jsem už byla pryč.“

K jejímu nesmírnému překvapení se otočil a odpotácel se po kluzké podlaze pryč. Celou cestu chrastil a klel a Gideon napadlo, že vyhrála ještě předtím, než se toho dne probudila: Crux byl jen bezzubý symbol nadvlády, poslední pokus dostat ji zpět za chladné mříže jejího vězení, pokud bude natolik hloupá nebo vyděšená a podvolí se. Šedivé, hnilobné srdce Drearburhu. A ještě šedivější a hnilobnější srdce jeho paní.

Gideon vytáhla z kapsy hodinky a podívala se na ně. Zbývalo dvacet minut, čtvrt hodiny a fous navíc. Bude svobodná. Dá tomuhle místu sbohem. A nic a nikdo ji už nezastaví.

• • •

„Crux si na tebe stěžuje každému, kdo je ochotný poslouchat,“ ozval se o pět minut později hlas u vstupu. „Prý jsi před ním tasila meč. Prý ses ho snažila uplatit nechutnou pornografií.“

Gideon znovu zasvrběly dlaně. Seděla na svém podivném trůnu z kamenů, mezi koleny držela hodinky a sledovala mechanickou ručičku odměřující minuty. „Tak pitomá nejsem, Aiglamene,“ odfrkla si. „Kdybych vyhrožovala představiteli dvora, nenechali by mě v Kohortě ani umývat záchody.“

„A ta pornografie?“

„Nabídla jsem mu jedinečné dílo oslavující řádra a on se urazil,“ přiznala Gideon. „Bylo to k popukání. Tohle ale Kohortu zajímat nebude. Zmínila jsem se už o Kohortě? Víš, o co jde, ne? *Ta* Kohorta, ke které jsem chtěla narukovat už... *třiatřicetkrát*?“

„Nech si to kňourání,“ pokárala ji mistryně. „Dobře vím, co sis přála.“

Aiglamene přikulhala blíž a kužel světla na přistávací ploše ozářil její zjizvenou tvář. Kapitánka dvorské stráže přišla kdysi dávno ve službě o nohu, kterou jí vyspravil průměrně talentovaný kostičej. Kost se špatně ohýbala a dodávala jí vzezření budovy postavené na nesrovnaných základech. Byla o něco mladší než Crux, takže pořád stará rachotina, ale pohybovala se s nečekanou mrštností a měla v sobě cosi ryzího. Maršál byl naproti tomu klasický příslušník Devátého, prohnulý skrz naskrz.

„Třiatřicetkrát,“ zopakovala Gideon vyčerpaně. Znovu mrkla na hodinky: ještě čtrnáct minut. „Naposledy mě nacpala do výtahu. Předtím vypnula topení, až mi omrzly tři prsty na nohou. A předtím mi otrávil jídlo. Celý měsíc jsem srala krev. Mám pokračovat?“

Její mistryně nehnula ani brvou. „Nijak tě nepoškodila. Neměla jsi její požehnání.“

„Mám právo narukovat k armádě, kapitánko. Jsem její nevolnice, ne otrokyně. Nemá tu pro mě žádné využití.“

„To je jedno. Pro útěk sis vybrala špatný den.“ Aiglamene pohodila hlavou směrem dolů. „Máme tu naléhavou záležitost, která se týká dvora. Musíš poslechnout.“

„Je jen smutná a zoufalá,“ namítla Gideon. „Je posedlá... potřebuje mě ovládat. Jenže už nemůže nic dělat. Nenechám se vyprovokovat a nenamočím se do žádného maléru. Dokonce — a tohle si

můžeš zapsat, abys mě pak mohla citovat — vůči Devátému dvoru splním povinnost. Ale obě víme, Aiglamene, že kdybych sjela tam dolů, někdo by mi okamžitě hodil pytel přes hlavu a následujících pět týdnů bych strávila zavřená v kostnici.“

„Ty sebestředný spratku, opravdu si myslíš, že naše paní dala zvonit kvůli tobě?“

„Hmm, hádám, že tvoje paní by klidně podpálila i Zapečetěnou hrobku, jen aby se ujistila, že už nikdy neuvidím jinou oblohu,“ řekla Gideon a vzhlédla. „Tvoje paní by bez váhání snědla dítě, výměnou za to, že mě bude moct navěky věznit. Potřela by pratety hořícími lejny, kdyby si myslela, že mi tím zkazí den. Tvoje paní je ta nejodpornější mr...“

Aiglamenina facka v sobě neskrývala ani ždibec rozhořčení, s níž by ji nejspíš udeřil Crux. Jednoduše Gideon propleskla, jako by umravňovala štěkajícího psa. Gideon zazvonilo v uších.

„Zapomínáš se, Gideon Nav,“ osopila se na ni mistryně. „Sice nejsi otrokyně, ale Devátému dvoru budeš sloužit až do smrti a potom také, a v *mé* přítomnosti se rouhat nebudeš. Ten zvon nebyla žádná léčka. Půjdeš na nástup dobrovolně, nebo mě zostudíš?“

Bývaly časy, kdy se nechala přemluvit k leccemu, jen aby Aiglamene nezostudila. Obvykle jí bylo jedno, že dělá někomu ostudu, ale pro starou mistryni měla slabost. U Devátého dvora ji nikdo nemiloval, a Aiglamene už vůbec ne — jen při té představě by se nejspíš uchechtala k smrti, kterou tak dlouho odkládala —, ale chovala se k ní docela laskavě a byla ochotná popustit otěže a zjistit, co Gideon zvládne, když dostane trochu volnosti. A Gideon volnost zbožňovala. Aiglamene přesvědčila dvůr, aby dal Gideon do ruky meč a nepromrhal její talent službou u oltáře nebo otročením v kostnici. Aiglamene nebyla záludná potvora. Gideon sklopila zrak, otřela si ústa hřbetem dlaně a spatřila na něm krev. Potom se zadívala na svůj meč. Milovala ho nadevše na světě. Dokonce by se za něj klidně provdala.

Pohled jí sklouzl k hodinkám a ručičce odpočítávající čas. Ještě dvanáct minut. Změkčili lidé se nikdy neosvobodí. Devátý byl možná ztrouchnivělý a křehký, ale současně tvrdý jako ocel.

„V tom případě tě asi zostudím,“ prohodila Gideon zlehka. „Mám dojem, že jsem se pro to narodila. Jsem hanebná až do mor-ku kostí.“

Mistryně ji probodla ledovým pohledem a její věkovitá jestřábí tvář zkameněla. Nebylo to zrovna příjemné, ale Gideon neucukla. Bylo by jí milejší, kdyby ji Aiglamene stejně jako Crux zahrnula peprnými nadávkami, ale ona řekla jen: „Tak nadaná studentka, a přesto jsi nic nepochopila. Nejspíš je to moje vina. Čím víc se Devátému vzpíráš, tím hlouběji tě vtáhne, Nav. Čím hlasitěji ho proklínáš, tím hlasitěji tě přiměje křičet.“

Aiglamene se s napřímenými zády odbelhala pryč a Gideon měla dojem, jako by právě nesložila zkoušku. To je fuk, říkala si v duchu. Obou jsem se zbavila a nikdo další už nepřijde. Jedenáct minut do přistání, hlásily jí hodinky, jedenáct minut a vypadne odsud. Na nic jiném nezáleželo. Na nic jiného nemyslela už od chvíle, kdy si jako malá uvědomila, že pokud nevezme osud do vlastních rukou, stráví tu celý život a zemře v téhle díře.

Ba co hůř — smrt bude teprve začátek.

Jméno Nav vyjadřovalo její příslušnost k Devátému dvoru, ale Gideon netušila, kde se narodila. Na odlehlé, mrtvé planetě, která jí byla domovem, sídlil dvůr a také maličké vězení, kam ostatní dvory posílaly zločince, jejichž prohřešky byly natolik otrěsné, že za ně nemohli pykat na domácí půdě. Gideon to místo nikdy nenavštívila. Devátý dvůr se rozpínal v obrovské jámě vyhloubené vertikálně do jádra planety, zatímco vězení se nacházelo v bublině umístěné v atmosféře vysoko nad povrchem, kde byly životní podmínky bezpochyby mnohem přívětivější.

Gideonina matka před osmnácti lety vletěla do zdejší šachty vybavená pouze brzdícím padákem a ošuntělým skafandrem a snesla se tmou až na dno jako můra. Baterie skafandru se vybila několik minut předtím, a když žena dopadla na zem, byl už její mozek dávno mrtvý. Baterii do poslední kapky vysál biobox připojený ke skafandru.

Obvykle se v podobných boxech převážely transplantované končetiny nebo orgány, ale v tomhle spočívala den stará Gideon.

Byla to samozřejmě záhada jako hrom. Gideon se ji snažila rozlousknout celý život. Matce musela dojít štáva dobrou hodinu před přistáním; nemohla na planetu jednoduše spadnout, protože gravitace by její prostý skafandr roztrhala na kusy. Vězení, které úzkostlivě dohlíželo na každý příchod a odchod, jí zamítlo nouzové přistání. Poslalo pro několik novicек Zapečetěné hrobky, pro ty, které dokázaly polapit duchy, ale dokonce ani ony — silné, ostržiléné nekromantky temného a mocného Devátého dvora — nedokázaly vyrvat ženina ducha zpět, aby se jim z celé záležitosti zodpověděl. Nenechala se nalákat ani na čerstvou, ani na starou krev. Když se ji vyčerpané řeholnice pokusily přitáhnout silou, byla už daleko, jako by se v momentě smrti dala na útěk. Dostali z ní jediné slovo: tříkrát vykřikla: *Gideon! Gideon! Gideon!* a byla pryč.

Pokud Devátý — záhadný, mazaný Devátý, dvůr zašitých úst, dvůr poustevníků, dvůr kacířských tajemství — zaskočilo, že mu náhle spadlo do klína dítě, rychle se z toho vzpamatoval. Chodbami Devátého se obvykle ploužili kajícníci z jiných dvorů, mystikové a poutníci, jimž posláním tohoto pochmurného spolku připadalo zajímavější než to, k němuž se narodili. Podle zastaralých pravidel požadatele, kteří se pohybovali mezi osmi hlavními dvory, ji označili za maličkou nevolnici: Devátému nepatřila, ale přesto mu byla zavázaná. Existuje snad větší dluh, než ten, který máme vůči osobě, jež nás vychovala? Existuje úctyhodnější postavení než svěřenec Drearburhu? Vychováme ji jako postulanku. Bude z ní novicka. Implantovali jí čip, dali jí jméno a přesunuli ji do jeslí. V té době se maličký Devátý dvůr pyšnil dvěma stovkami dětí, od kojenců po devatenáctileté výrostky, a Gideon byla dvoustá první.

O necelé dva roky později patřila Gideon Nav k posledním třem přeživším dětem. Kromě ní zůstali naživu už jen mnohem starší chlapec a malá dědička Devátého dvora, dcera zdejšího pána a paní. Už před jejími pátými narozeninami bylo jasné, že nekromantka z Gideon nevyroste. Když jí bylo osm, vzdali se i nadějí na to, že

by se stala řeholnicí. A v deseti letech už toho věděla o dvoru příliš mnoho na to, aby ji nechali odejít.

Gideon apelovala na jejich dobrotu, naléhala na jejich morálku, slibovala jim finanční odměnu, argumentovala vyšší mocí a pak začala jednoduše utíkat. Do svých osmnáctých narozenin se pokusila uniknout — ať tak či onak — osmdesát šestkrát. Poprvé ve čtyřech letech.

Ještě pět minut a Gideonin sedmaosmdesátý pokus o útěk by se vydařil. Namísto toho se všechno kolosálně podělalo.

„Opravdu geniální plán, Gumo,“ ozvalo se za ní, „objednat si odvoz a jednoduše odkráčet.“

Před šachtou stála paní Devátého dvora, celá v černém a s úšklebkem na tváři. Pokud šlo o nošení černé a opovržlivé úšklebky neměla Ctihodná dcera Harrowhark Nonagesima ve vesmíru konkurenci. V podstatě to byly jediné dva rysy její osobnosti. Gideon fascinovalo, jak může někdo po pouhých sedmnácti letech života nosit černou a ošklibat se s tak letitou sebejistotou.

„Co na to říct?“ prohodila Gideon. „Jsem holt stratég.“

Ctihodná dcera se pomalu blížila a v prachu za sebou vláčela zdobné, lehce umolousané dvorské roucho. Doprovázeli ji maršál i Aiglamene a na rampě za nimi klečelo několik sester s tvářemi nalíčenými bílou a černou barvou, aby připomínaly kostlivce. Ve vzdušných černých hávech vypadaly jako řada smutných, seschlých loutek.

„Tohle je vážně ubohé,“ posteskla si paní Devátého dvora a stáhla si kápi z hlavy. Její bledá nalíčená tvář jako by se vznášela v moři černi. Dokonce měla i černé rukavice. „Je mi fuk, že se snažíš utíkat, ale vadí mi, že odvádíš tak mizernou práci. Pusť ten meč, jen se ztrapňujes.“

„Moje loď dorazí do deseti minut a já vyrazím ke Druhému dvoru, směr Trentham,“ řekla Gideon a ruku z meče nesundala. „Nasednu. Zavřu dveře. Zamávám. A ty mě nemůžeš nijak zastavit.“

Harrow před sebe natáhla ruku a zadumaně si promnula prsty. Na bílé tváři s černou bradou a na krátkých vlasech v barvě chciplé vrány se zalesklo světlo. „Dobrá. Tak si to, čistě pro zajímavost, zkusme sehrát,“ rozhodla. „První námitka: Kohorta nikdy nepřijme uprchlou nevolnici. To jistě víš.“

„Zfalšovala jsem tvůj podpis na propouštěcí listině,“ opáčila Gideon.

„V tom případě stačí jediné slovo a vrátíš se zpět v železech.“
„Ani necekneš.“

Harrowhark si obemkla prsty zápěstí a pomaličku si masírovala předloktí. „Hezká pohádka, ale mizerně vykreslené postavy,“ prohlásila. „Kde se ve mně najednou vzalo tolik milosrdenství?“

„Pokud mi zabrániš v odjezdu,“ vysvětlila Gideon s rukou na hrušce meče, „pokud mě povoláš zpátky nebo zavdáš Kohortě jakýkoli důvod mě odmítnout — třeba nějaký vybájený seznam mých údajných přestupků...“

„Některé z tvých časopisů jsou dost nevhodné,“ ohradila se Harrowhark.

„V tu ránu začnu zpívat,“ dodala Gideon. „A budu zpívat tak dlouho a hlasitě, že mě uslyší až u Osmého. Povím jim všechno. Ty víš, co vím. A dám jim všechna čísla. Možná mě přivezou domů v okovech, ale pochcanou smíchy.“

Harrowhark si přestala mnout kůstky v zápěstí a pozorně se na Gideon zadívala. Potom strohým mávnutím ruky propustila geriatrický fanklub za svými zády. Řeholnice políbily podlahu a s chřastěním modlitebních kůstek a nepromazaných kloubů se zvedly a zmizely ve tmě. Zůstali jen Crux a Aiglamene. Harrow naklonila hlavu jako zvědavý pták a věnovala Gideon nepatrný, opovržlivý úsměv.

„Jak hrubé a všední,“ odfrkla si. „Efektivní a bezohledné. Mí rodiče tě měli zaškrtit.“

„Však ať to zkusí. To by byl pohled,“ prohodila Gideon netečně.

„Udělala bys to, i kdybys tím nemohla nic získat,“ přemýšlela Harrowhark nahlas a zdálo se, že ji ta myšlenka udivila. „I kdybys za to měla trpět. I když víš, co by to znamenalo. A to všechno, protože...“

„Protože,“ navázala Gideon a znovu se podívala na hodiny, „tě z duše nenávidím. Protože jsi hnusná ježibaba. Bez urážky.“

Rozhostilo se ticho.

„Ale, Gumo!“ politovala ji Harrow. „A já si na tebe většinu času ani nevzpomenu.“

Měřily se pohledy. Gideon cukal koutek a Harrowhark se v reakci na to zatvářila ještě otráveněji a trucovitěji. „Dostalas mě do překerní situace,“ uznala Harrow s neochotným úžasem. „Tvůj odvoz tu bude za pět minut. Nepochybuju o tom, že máš potřebnou dokumentaci a všechno vypadá pravé. Nemůžu tě zadržet násilím. Opravdu nemůžu dělat vůbec nic.“

Gideon mlčela. „Mimochodem ten svolávací zvon nebyl jen falešný poplach. Máme před sebou důležitý úkol. Neobětuješ poslední hrstku minut tomu, aby sis vyslechla, o co se jedná?“

„Ani mě nehne,“ odsekla Gideon.

„Co kdybych naléhala na tvůj smysl pro povinnost?“

„Ne,“ uchechtla se Gideon.

„Za pokus to stálo,“ prohodila Harrow a zamyšleně se poklepala po bradě. „Co takhle úplatek?“

„Tohle bude paráda,“ těšila se Gideon. „Tady máš peníze, Gideon. Můžeš je utratit tady, za kosti.‘ ,Gideon, slibuju, že na tebe budu milá a nebudu se chovat jako kráva. Můžeš si vzít Cruxův pokoj.‘ ,Gideon, tady máš postel plnou kočiček. Jsou to ale všechno řeholnice, takže z devadesáti procent osteoporóza.“

Harrowhark s nemalou dávkou dramatičnosti vylovila z kapsy list papíru — skutečného papíru! — s oficiální hlavičkou Devátého dvora. Musela se prohrabat pokladnicemi v katakombách. Gideon se zježily chloupky na zátylku. Harrow udělala několik pomalých kroků vpřed, nechala papír ležet na bezpečném místě přesně mezi nimi a ustoupila se zvednutýma rukama.

„Nebo,“ protáhla, zatímco se Gideon pro list vydala, „bys mohla získat zcela autentické povolení pro vstup do Kohorty. Tohle se zfalšovat nedá, Gumo, ale než si to nacpeš do kapsy, měla bys vědět, že to nejprve musím podepsat vlastní krví.“

Byla to pravá propouštěcí listina, napsaná správně a jasně. Kupovala Gideon hodnotu druhé poručice, kterou nemohla dál přeprodat, ale pokud by ji nakonec propustili z armády se všemi poctami, nemusela by ji splácet. Gideon by se dostalo plného důstojnického výcviku. Z kořisti a území, která by během služby vydobyla, by musela odvádět obvyklé obrovské procento Devátému dvoru, ale z nevolnictví by se za ideálních podmínek vyplatila už za pět let, ne za třicet. Bylo to víc než štědré. Harrow si pod sebou podřezávala větev. Co větev, kácela rovnou celý strom. V podstatě tím dávala Gideon svobodu. Gideon strnula.

„Nemůžeš říct, že se o svoje lidi nestarám,“ pochválila se Harrow.

„Nestaráš,“ odsekla Gideon. „Klidně by ses dívala, jak se řeholnice pro tvoje potěšení žerou navzájem. Jsi psychopatka.“

„Jestli ho nechceš,“ opáčila Harrow, „vrať mi ho. Využiju ten papír jinak.“

Nejrozumnější by bylo poskládat listinu do vlaštovky a poslat ji tam, odkud přišla. Za čtyři minuty dorazí Gideonina loď a ona pak dá tomuhle místu sbohem. Už vyhrála a tohle byla jen slabina, která mohla všechno ohrozit — všechny ty měsíce plánování a vymýšlení, jak obejít systém objednávání lodí, měsíce zahlazování stop, odchytávání zpráv a vyrábění patřičných dokumentů, měsíce čekání a stresu. To všechno mohlo přijít vniveč. Je to jen úskok. A návrh tomu úskok Harrowhark Nonagesimy, což znamenalo, že bude obzvlášť zákeřný...

„Fajn,“ řekla Gideon. „Co chceš?“

„Chci, abys šla dolů a zúčastnila se shromáždění.“

Gideon se ani nesnažila skrýt šok. „Co se chystáš oznámit, Harrow?“

Ctihodná dcera se tvářila naprosto nečitelně. „To bys chtěla vědět, vid?“

Následovala dlouhá odmlka. Gideon se zhluboka nadechla a vydechla skrz zaťaté zuby a pak s nadlidským úsilím upustila papír na podlahu a couvla. „Ne,“ zavrtěla hlavou a ke svému údivu spatřila, jak se Harrow nad černým obočím tvoří krůpěje potu. „Půjdu si

po svých. Do Drearburhu už mě nedostaneš. Zatraceně, já bych tam nešla, ani kdybys pro mě roztancovala kostru méj mámy.“

Harrow zařala ruce v rukavicích v pěst a přestala se ovládat. „Propána, Gumo! Taková nabídka se neodmítá! Dávám ti všechno, cos kdy chtěla — všechno, o cos tak neúnavně škemrala, aniž bys měla tu slušnost alespoň pochopit, proč si to nezasloužíš! Ohrožuješ můj dvůr, pohrdáš mými sluhy, lžeš, podvádíš, plížíš se kolem a kradeš... moc dobře víš, cos provedla, a navrch tomu jsi odporná kukačka!“

„Ty taky musíš ze všeho hned dělat vědu. Jak řeholnice, když ji někdo trošičku štípne do zadku,“ postěžovala si Gideon, kterou upřímně zabolela jen jedna z těch věcí.

„Fajn,“ zavrčela Harrow a zcela odhodila masku důstojnosti. Začala se soukat z dlouhého, zdobného hávu a v moři černi se zableskl bílý lidský hrudní koš, který nosila kolem toho vlastního jako korzet. Když začala odepínat přezky, pokusil se Crux něco namítnout, ale Harrow ho zarazila strohým mávnutím a hrudník sundala. Gideon věděla, o co se Harrow snaží, a se směsicí lítosti a znechucení sledovala, jak dívka odkládá kostěné náramky, náhrdelník ze zubů i kostěné pecky, co nosila v uších. Všechno složila do Cruxovy náruče a vrátila se na přistávací dráhu jako prázdný toulec. Náhle to byla jen zoufalá holka, mladší než Gideon, s krátkými černými vlasy a tváří zkroucenou vzteky. Jen v rukavicích, holínkách, košili a kalhotách vypadala drobně a křehce.

A Gideon to patřičně vykolejilo. „Poslyš, Nonagesimo,“ vyhrkla rozpačitě, „dost tajrlíkování. Ať už se chystáš k čemukoli, kašli na to. Nech mě jít.“

„Tak snadno ti to neprojde, Nav,“ oznámila jí Harrowhark ledově.

„Chceš ještě na rozloučenou dostat přes držku?“

„Sklapni,“ vyštěkla paní Devátého dvora a pak hrozivým hlasem dodala: „Upravím podmínky. Férový boj a...“

„...a necháš mě jen tak pláchnout? Nejsem pitomá.“

„Ne. Pokud budeš souhlasit s férovým soubojem, odejdeš s tou listinou,“ slibovala Harrow. „Když vyhraju já, půjdeš na shromáždění a pak odejdeš — i s tou listinou. Když prohraju, můžeš jít hned —“

s tou listinou.“ Harrow sebrala papír ze země, vytáhla z kapsy plnicí pero, strčila si ho mezi rty a zabodla si ho hluboko do tváře. Dobrý trik, pomyslela si Gideon otupěle, zatímco Harrow přiložila zkrvavené pero k papíru a podepsala ho: *Pelleamena Novenaria, Ctihodná matka Zapečetěné hrobky, paní Drearburhu, vládkyně Devátého dvora.*

„To je podpis tvojí matky,“ zamumlala Gideon zpitoměle.

„Přece to nepodepíšu za sebe, ty huso blbá, tím bych všechno prozradila,“ odfrkla si Harrow. Takhle zblízka Gideon viděla, že má dívka zarudlé oči, jako by probděla celou noc. Harrow jí listinu podala a Gideon jí papír beze studu hladově vytrhla z ruky a nacpala si ho pod košili a za podprsenku. Harrow se ani neušklíbala. „Kývni na souboj, Nav, před mým maršálem a velitelkou stráže. Férový boj.“

Harrowhark byla nekromantka a ze vzteku a pýchy nabízela Gideon naprosto nerovný boj. Dědička Devátého dvora se vrhala do rvačky, v níž se nemohla spolehnout na žádného vzkříšeného kostlivce ani na pitomou kostěnou pecku. Gideon ji v takové náladě viděla jen jednou a myslela si, že už to nikdy znovu nezažije. Na takový souboj by přistoupila jen hyena a Harrowhark to věděla. Jen ryzí hovado by se snížilo k takové zbytečné krutosti.

„Když prohraju, zajdu na shromáždění a pak odejdu i s tím papírem,“ zrekapitulovala si Gideon.

„Ano.“

„A když vyhraju, odcházím s ním hned,“ dodala Gideon.

Harrow se na rtech zaleskla kapička krve. „Ano.“

Nad hlavou se jim ozvalo burácení a šachtou začala probleskovat záře světlometu blížící se lodě, která konečně zahájila sestup jizvou ve tváři planety. Gideon se podívala na hodinky. Dvě minuty. Bez dalšího váhání Ctihodnou dceru v rychlosti prohledala: poplácala ji po pažích, kolem pasu, po nohách a zběžně prohmatala i její holínky. Crux při tom pohledu znovu vyjekl rozhořčením a znechucením. Harrow neřekla nic, což bylo pohrdavější než cokoli, co by mohla říct. Jenže tady se slabost neodpouštěla. Tento dvůr byl tvrdý jako železo. A železo musíte zasáhnout v nejslabším místě.

„Slyšeli jste ji,“ řekla Gideon Cruxovi a Aiglamene. Crux ji sledoval s intenzitou umírající hvězdy: s prázdnou nenávisť, implodující hluboko uvnitř, s ničivým, světlo pohlcujícím odporem. Aiglamene se jejím pohledu vyhýbala. To Gideon zamrzelo, ale co už. Gideon začala z tašky lovit vlastní rukavice. „Slyšeli jste ji. Jste oba svědci. Ať tak či onak odcházím a podmínky navrhla ona sama. Férový souboj. Přisáháš na vlastní matku, že to bude férový souboj?“

„Jak se *opovažuješ*...“

„Přisáhej na svoji matku. A bojujeme na zem.“

„Přisáhám na svou matku. Nic u sebe nemám. Na zem,“ odsekla Harrow a začala zrychleně odfukovat vzteky. Gideon si rychle natáhla polymerové rukavice a zacvakla si přezky na zápěstí. Harrow se ušklíbala. „Probůh, Gumo, vždyť na sobě nemáš ani kůži. Tak dobrá nejsem.“

Odstoupily od sebe a Aiglamene konečně promluvila. „Gideon Nav,“ zakřičela přes řev blížící se lodě, „zachovej si čest a dej své paní nějakou zbraň.“

Gideon si nemohla pomoci: „To jí mám... hodit kostičku?“

„Gideon!“

„Dala jsem jí celý život,“ prohlásila Gideon a tasila meč.

Neměla však v plánu čepel použít, šlo jen o prázdné gesto. Ve skutečnosti chtěla jednoduše zvednout nohu a kopnutím srazit Harrow k zemi. Dost silně na to, aby paní Devátého dvora zůstala ležet a neztrapňovala se dalšími pokusy o útok. Jedno pořádné kopnutí a bylo by po všem. Klidně by si na Harrow i sedla, kdyby to bylo třeba. U Devátého dvora nebyl nikdo, kdo by chápal, co je to krutost. Nikdo s výjimkou Ctihodné dcery. Nikdo nerozuměl brutalitě. To vědomí z nich dávno vyprchalo, vysála ho z nich temnota dlící v nekonečných hlubinách katakomb Drearburhu. Aiglamene i Crux by to museli uznat za férové vítězství a Gideon by odešla jako skoro svobodná žena.

Namísto toho si však Harrowhark svlékla rukavice. Její ruce vypadaly otřesně. Prsty obalené hlinou pokrývaly čerstvé šrámy a za polámanými nehty i v otevřených rankách měla špínu. Harrow

odhodila rukavice a zakývala prsty Gideoniným směrem a ta si ve zlomku vteřiny uvědomila, že hlína na Harrowiných rukách pochází z šachty a že jsou všude kolem pohřbené kosti.

Zaútočila, jenže bylo příliš pozdě. Vedle hromádek hlíny a kamení, které Gideon předtím tak úzkostlivě rozkopávala, vyrazili ze země kostlivci, které tam někdo narychlo zakopal. Z drobných kapes v zemi vyrašily dokonalé ruce, se všemi prsty včetně palců. Gideon je odkopla, vrhla se na stranu a rozběhla se. Marně. Na každém metru — na každém zatraceném metru — ze země prýštily kosti, chňapaly jí po botách, kotnících a kalhotách. Gideon uskakovala a snažila se zjistit, kde to improvizované pohřebiště končí. Zdálo se, že nikde. Celá podlaha šachty rašila prsty a rukama, které se zlehka kymácely, jako by si s nimi pohrával vítr.

Gideon se ohlédla na Harrow. Ctihodná dcera se orosila krvavým potem, ale z jejího pohledu čísel klid, chlad a sebejistota.

Gideon se s nesrozumitelným řevem vrhla na paní Drearburhu a cestou zadupávala ruce do země, ale nebylo to nic platné. Ze země vylétala jedna ukrytá kůstka za druhou a postupně se před svou paní formovaly jako štít, který se vzápětí na Gideon snesl jako přílivová vlna oživlých ostatků. Gideon se podařilo do Harrow kopnout, ale dva z jejich výtvorů ji rychle zachytily a odstrčily do bezpečí. Harrowin nevzrušený pohled zmizel za hradbou bezmasých postav tvořených stehenními a vřetenními kostmi s nadpřirozeně rychlými chvaty. Gideon mávala mečem a na hlavu jí dopadal déšť rozsekaných kůstek. Snažila se, aby žádný úder nepřišel nazmar, ale kostlivců bylo příliš mnoho. Sotva jednoho protivníka proměnila v hromádku kostí, už se na ni vrhal jeho náhradník. Kamkoli se vrtla, tam na ni dorážely plody morbidní zahrádky, co si tu Harrow zasela, a srážely ji k zemi.

Přes burácení přistávající lodě neslyšela Gideon ani hukot krve v uších, ani chrastění tuctů kostěných rukou, které po ní šmátraly. Harrowin talent spočíval v množství, v tom, že dokázala z jediné kosti pažní nebo pánevní vytvořit plně funkční konstrukt, takže z toho, co by jiní potřebovali na jeden výtvor, ona uměla sestavit

celou armádu. Gideon vždycky podvědomě tušila, že takhle jednou skončí — umlácena kostlivci. Změť kostí se na chvíli rozestoupila, aby udělala místo holínce. Kostlivci drželi prskající, krvácející Gideon na zemi, když se v tom moři mrtvolných úšklebků objevila Harrowina vážná, zadumaná tvář.

Harrow kopla Gideon do obličeje a svět na několik vteřin zrudl, zčernal a zbělal. Gideon zvrátila hlavu na stranu, vyplivla vyražený zub a s kašláním se snažila zvednout. Harrow jí přišlápla krk a pořádně ji přitlačila k zemi. Přistávající loď zvedla mračno prachu a rozvířila některé z kostlivců. Harrow je zahodila a kosti se s chřastěním snesly na nehybné, anatomické hromádky.

„Jak ubohé, Gumo,“ pronesla paní Devátého dvora. Po úvodním návalu adrenalinu začala nad svými kostěnými přísluhovači ztrácet kontrolu a konstrukty se drolily a padaly k zemi. Paže tady, čelisty onde. Harrow si ukousla příliš velké sousto. Tvrdou zem hyzdily jámy připomínající vybuchlé miny a Harrow mezi nimi stála, určiténá a s krvácejícím nosem, který si lhostejně otřela předloktím.

„Jak ubohé,“ zopakovala s nepatrně zastřeným hlasem. „Trochu se posnažím, zahraju ti na city a ty změkneš. Tak mi to usnadňuješ. Celou noc tady kopu a pak je po všem raz dva.“

„Tys kopala,“ sípala Gideon přes nánosy prachu v ústech, „celou noc?“

„Ovšem. Podlaha je tu tvrdá a je to velký prostor.“

„Ty pošahaná krávo,“ sykla Gideon.

„Ohlas výsledek, Cruxi,“ přikázala Harrowhark.

Maršál se špatně skrývaným úšklebkem zvolal: „Férový souboj. Protivník je na zemi. Vítězí lady Nonagesima.“

Lady Nonagesima se otočila ke svým dvěma posluhovačům a rozpažila, aby jí mohli znovu obléct háv, který předtím odložila. Zakašlala a vyplivla na zem trochu krve, ale Cruxovu starost odbyla mávnutím ruky. Gideon zvedla hlavu a pak ji nechala znovu spadnout na špinavou zem, stále trochu omráčená a v šoku. Aiglamene ji sledovala s výrazem, který Gideon nedokázala rozluštit. Soucit? Zklamání? Provinilost?

Loď s hlasitým zakřupáním dosedla podvozkem v přistávacím doku. Gideon se na ni zadívala, na nablýskané panely, odfukující motory, a pokusila se nadzvednout na loktech. Nešlo to. Stále nemohla popadnout dech. Nezvládla ani ukázat své protivnici prostředník. Jen se dívala na loď, svou tašku a meč.

„Seber se, Gumo,“ pobídla ji Harrowhark a znovu si odplivla. Tentokrát chuchvalec krve přistál nedaleko Gideoniny hlavy. „Kapitánko, běž říct pilotovi, že má počkat. Za zdržení dostane zapláceno.“

„A co když se bude ptát po své pasažérce, má paní?“ Bůh žehnej Aiglamene.

„Musela si něco zařídit. Pověz mu, že se omlouváme, ale potřebujeme ještě hodinu. Mí rodiče čekají už dost dlouho, zdržela jsem se déle, než jsem čekala. Maršále, odveď ji do svatyně...“

Gideon ucítila na kotníku Cruxovy chladné, kostnaté prsty a snažila se silou vůle omdlít. Skoro se jí to podařilo. Několikrát se s mrkáním probudila do unylého světla, které zalévalo výtah na dno šachty, a pak už zůstala při vědomí celou dobu, zatímco ji maršál vláčel po podlaze jako pytel shnilých brambor. Necítila nic, ani bolest, ani vztek, ani zklamání, jen zvědavý údiv, s nímž se nechala zcela nezáčastně táhnout chodbami Drearburhu. Vzmohla se ještě na jeden, poslední, pokus o útěk, ale když si Crux všiml, jak Gideon šátrá prsty po prošlapaných kobercích na slizké tmavé podlaze, kopl ji do hlavy. Tehdy skutečně ztratila vědomí a vzbudila se až ve chvíli, kdy ji Crux pohodil na přední lavici, tak studenou, že k ní Gideon div nepřimrzala holou kůží. S každým nádechem ji bolestivě píchalo na prsou.

Přišla k sobě do zvuku modliteb, promrzlá na kost. U Devátého dvora se při modlení neopakovaly žádné formulky. Ozývalo se jen chrastění kostí — obvykle článků prstů — navléknutých na spletené provázky s uzlíky. Řeholnice je nosily všude s sebou a dokázaly se s nimi modlit tak rychle, že mše doprovázelo neutuchající mumlavé cvakání. Chrám tvořila dlouhá, úzká loď a Crux odložil Gideon úplně vpředu. Panovalo tam šero. Uličky sice osvětlovaly plynové lampy, ale jako by ze svého úkolu nebyly dvakrát nadšené a vykonávaly ho jen s nechutí. Na vysokých obloucích se třpytil bioluminiscenční prášek, který se snášel do hlavní lodi jako bledé zelené třpytky, a ve všech zářivých kaplích seděli mlčenliví kostlivci, stále ještě zaprášení od obdělávání polí. Gideon malátně zamžourala

přes rameno a zjistila, že většinu osazenstva svatyně tvoří kostry. Mejdan kostlivců. Do hlubokého, dlouhého chrámu by se vešlo tisíc lidí, ale těch tu mezi kostrami byla jen hrstka.

Živí vesměs seděli v transeptu, zahalené řeholnice a sluhové s oholenými hlavami nebo krátkými vlasy. Zubožené zbytky Devátého dvora. Většinu z nich tvořili kněží Zapečetěné hrobky. Vojáky a bojové mnichy Gideon naposledy viděla jako malá. Z jejich řádu zůstala už jen Aiglamene, která na nějaké vzdálené frontové linii přišla o nohu, a spolu s ní i o naději, že se odsud ještě někdy dostane. Chrastění rozléhající se transeptem občas přerušil vlhký, zahleněný kašel nebo naopak suché odkašlání.

V apsidě stála dlouhá lavice, na níž trůnily pozůstatky místní šlechty. Ctihodná dcera Harrowhark seděla jako skromnost sama stranou. Na tváři se jí třpytil luminiscenční prášek, který se zachytil na stroužcích krve pod jejím nosem. A pak tam byly její odporné pratety a rodiče, pán a paní dvora, Ctihodný otec a Ctihodná matka. Těm připadla nejlepší sedadla přímo před oltářem, bokem ke shromáždění. Crux měl čestné místo ve vlhkém výklenku v moři svíček, z nichž už dobrá polovina vyhasla. Vedle něj seděl jediný dvorní rytíř, mohutný a posmutnělý pětatřicetiletý mladík Ortus, a skupinku uzavírala Ortova urozená matka, naprosto typická dvorní matrona, která mu pořád šmrdlala kapesníkem kolem ucha.

Gideon zamrkala a zaostřila na apsidu. Do Drearburhu se nechala naposledy nalákat před dvěma lety, takže ty ohavné pratety ani pána s paní už nějakou dobu neviděla. Požehnané sestry Lachrimorta a Aisamorta vypadaly pořád stejně. Hubené upjaté škatule s našedivělými slinami. A protože zázraky se u Devátého neděly, byly taky obě stále slepé. Na černých páskách uvázaných přes hlavu měly nakreslené bílé, vytřeštěné oči. Obě rády odřikávaly hned dva růženice najednou, takže v každé ruce svíraly řetízek z kostí a podezřele hbitými prsty se rytmicky probíraly jednotlivými články.

Ani Ortus se za tu dobu nezměnil. Pořád byl oplácáný a skleslý. Titul prvního rytíře Devátého dvora už celé věky neměl žádnou váhu. U ostatních dvorů byli rytíři a rytířky uznávaní. Buď pocházeli

ze starobylých urozených rodů, nebo oplývali nějakým nadáním, a často také vystupovali jako hlavní protagonisté příběhů v Gideoniných prisprostlých časopisech. Ale u Devátého každý věděl, že rytířem se stane automaticky ten, kdo dokáže utáhnout nejvíc kostí. Ortus byl v podstatě jen morbidní mula. Jeho otec — rytíř Harrowina otce — byl chlap jako hora, vážený a snad i trochu uctíváný, s obrovskými lýtky a pořádným mečem, jenže Ortus nebyl ze stejného těsta. K Harrow se hodil asi jako kobliha ke kobře. Gideon měla podezření, že jí Aiglamene dává tak zabrat právě proto, že na Ortovi se vybít nemůže. Byl to přecitlivělý ňouma a jeho matka kolem něj prdelkovala se starostí, jež hraničila až s posedlostí. Kdykoli se jen trošku nachladil, zahнала ho do postele, a tam zůstal, dokud se mu neudělaly proleženiny.

Gideon si neochotně prohlédla i pána a paní. Lady Pelleamena a lord Priamhark seděli bok po boku. Jednu ruku měli položenou na koleni, druhou společně svírali sdílený růženec z vyřezávaných kůstek a tiše se modlili. Jejich těla zahalovala černá roucha sahající od krku až ke špičkám prstů na nohou a tváře jim z velké části zakrývaly kápě. Gideon viděla jejich bledé, voskovité profily poprášené luminiscenčním práškem. Harrowino dílo. Oba měli zavřené oči. Pelleamenina tvář byla stejně nehybná a hladká, jako když ji Gideon viděla naposledy. Ve tmavých obloucích obočí nepřibyl jediný stříbrný chloupek a ve vějířcích vrásek kolem očí se neobjevily žádné nové. Priam měl stále pevnou čelist, rovná záda a vyhlazené čelo. Nezměnili se ani trošku, dokonce ještě méně než ty ohavné pratety. A z dobrého důvodu. Oba byli totiž už několik let po smrti.

Jejich mumifikované tváře nepodléhaly zubu času, protože — a tohle věděli v celém vesmíru jen Gideon, maršál a kapitánka strážce — je Harrowhark navždy zamrazila. Vždycky to byla vášnivá knihomolka a v jakési odporové, zapadlé knize z obrovské sbírky odporných zapadlých knih, jíž Devátý disponoval, se jí podařilo objevit dávno zapomenutý způsob, jak těla rodičů uchovat a proměnit je v loutky, byť za strašlivou cenu. Kdyby se ostatní dvory dozvěděly, že ten svazek vůbec četla, klepla by je hromadná pepka. A navíc

Harrow ten rituál trochu pohnojila. Její rodiče byli v pohodě od ramen nahoru, ale od ramen dolů to bylo peklo. Na druhou stranu je třeba uznat, že bylo Harrow tehdy teprve deset.

Gideon bylo jedenáct, když lord s lady tak nečekaně a potají zemřeli. A ještě teď jí z toho nebylo lehký: z toho, co objevila a viděla. Smutek ale necítila. Ani tehdy, ani později. Kdyby byla Harrow její dcera, zabila by se Gideon mnohem dřív.

„Slyšte,“ promluvila Ctihodná dcera Devátého a vstala.

Správně by měli posvátný rituál vést pán a paní dvora, ale to nemohli, protože byli megamrtví. Harrowhark se s tou nepříjemností vypořádala mazaně. Věnovala jim slib mlčení. A každý rok jejich pokání nafukovala dalšími sliby — půst, denní rozjímání, ústraní... Časem už nabobtnaly do tak okatých rozměrů, že se to dříve či později muselo provalit. Někdo si přece musel říct: *tak moment, tohle zní jako... POŘÁDNÁ SNŮŠKA KEČŮ*. Jenže na Harrowin trik nikdy nikdo nepřišel. Crux ji kryl a Aiglamene zrovna tak a lordův rytíř se velmi příhodně rozhodl zemřít ve stejný den jako Priam. A tak jí kryla i Gideon, třebaže se jí to upřímně přičilo. Strážila Harrowino tajemství v naději, že ho jednou využije k získání svobody.

Modlitební kůstky utichly. Ruce Harrowiných rodičů s nepřírozenou sladěností strnuly. Gideon přehodila paže přes opěradlo své lavice a překřížila nohy v kotnících. Kéz by jí přestalo zvonit v uších.

„Ušlechtilý Devátý dvůr vás sem dnes svolal,“ pokračovala Harrowhark, „neboť jsme obdrželi důležitou zprávu. Náš posvátný císař — Nejvyšší Nekrolord, Král devíti znovuzrození, náš Pán — nás povolává.“

Tím si získala plnou pozornost všech přítomných. Kostlivci dál seděli naprosto bez hnutí, ale živá hrstka kongregace zahučela vzrušením. Ozvalo se radostné výskání a provolávání slávy a díky. Byli by nadšením bez sebe, i kdyby šlo jen o obrázek císařova zadku, a klidně by se ušlapali pro možnost tu čmáranici políbit.

„Chci se s vámi o ten dopis podělit,“ zjednala si znovu klid Harrowhark, „poněvadž nikdo nemiluje svůj lid, své svaté bratry a sestry, tak jako Devátý miluje své oddané dvořany, kněží, děti a vě-

řící.“ (Na Gideonin vkus začínal být Harrowin projev už trochu moc přeslazený.) „Dovolí Ctihodná matka, abych list přečetla?“

Jako by snad měla na vybranou, když za nitky tahala Harrow. Pelleamena se mdle pousmála a pokývla způsobem, jaký jí za života rozhodně nebyl vlastní. Vždycky bývala chladná a nepřístupná jako led na dně jeskyně. „S matčiným milostivým svolením,“ prohlásila Harrow a pustila se do čtení:

„Devátému dvoru, jeho Ctihodné paní Pelleameně Novenarii a Ctihodnému pánovi Priamu Noniusvianovi:

Posíláme pozdravy Devátému dvoru a žehnáme jeho hrobkám, mírumilovným mrtvým a nekonečným tajům.

Jeho nebeská milostivost, První znovuzrozený, prosí Devátý dvůr, aby projevil oddanost svému Stvořiteli a naplnil láskyplnou úmluvu uzavřenou v den Vzkříšení, a pokorně žádá o jeho prvorozené plody...“

(„Uvádí se tu mé jméno,“ vysvětlila Harrowhark s ostychem a pak s o něco menším nadšením dodala: „A Ortovo.“)

„Neboť císař, náš nejpožehnanější a nejmilovanější Nehynoucí král, nyní potřebuje pomoc svých věřících, nehynoucích poddaných. Je si totiž vědom toho, že Jeho pobočníci, kteří mu posledních deset tisíc let tak věrně sloužili, již netrpělivě vyhlížejí den, kdy se vody řek znovu zvednou, jejich počty se rozrostou a náš Pán nad všemi Pány si vybere osm dalších vazalů. Osm následovníků jejich liktorského díla.

Prosíme pročež prvorozenou z vašeho dvora a jejího prvního rytíře, aby uctivě poklekli a přijali nejmávanější úkol stát se císařovými pobočníky, Jeho kostmi a klouby, Jeho pěstmi a gesty...

Všech osm uchazečů čeká rozjímání v požehnaném chrámu Prvního dvora, po němž povstanou ku císařově slávě. Osm nových lictorů doprovázených svými rytíři. A pokud Nejvyšší Nekrolord požehná a rozhodne se je zachovat, pak se vrátí domů se všemi poctami za zvuku oslavných chórů.

V Jeho očích nemůže být dokonalejšího či krásnějšího poslání.“

Harrowhark spustila ruku s dopisem do dlouhého ticha. Skutečného ticha, bez jediného ťuknutí modlitebních kůstek nebo křupnutí upadlé čelisti kostlivce. Devátý dvůr zachvátil údiv. Z jedné z lavic

transeptu za Gideoninými zády se ozvalo zasípání. Někdo z věřících si samou pobožností přivodil infarkt, což zbytek kongregace na chvíli rozptýlilo. Řeholnice se snažily, co to jen šlo, ale o několik minut později musely konstatovat, že poustevník zemřel na šok, a všichni kolem mu za to pozeňnané štěstí provolali slávu. Při pohledu na Harrowin povzdech se Gideon neubráníla usklíbnutí. Ctihodná dcera nepochybně přemítala o tom, jak se tenhle nečekaný skon projeví v celkovém počtu obyvatel Devátého.

„To nedovolím!“

O druhé vyrušení se postarala Ortova matka, která vyskočila ze židle a jednou roztřesenou paží objala syna kolem ramen. Ortův výraz vypovídal o čiré hrůze. Jeho matka vypadala, jako by měla každou chvíli následovat zesnulého věřícího do předčasného hrobu. Pod alabastrovým líčením vystupovaly ztuhlý rýsy a černá malba lebky jí spolu s potem stékala po tvářích.

„Můj syn... můj syn,“ kvílela zničeně, „můj prvorozený chlapec! Věrný obraz svého otce! Moje jediná radost!“

„Sestro Glauriko, prosím,“ krotila ji Harrow znuřeně.

Glaurica už Orta objímala oběma pažemi a vzlykala mu do ramene. Třásla se strachy i zármutkem. Ortus se tvářil jako boží umučení. „Dala jsem vám manžela,“ zajíkala se Glaurica mezi vzlyky, „Lorde Noniusviane, dala jsem vám svého chotě. Lorde Noniusviane, copak žádáte i mého syna? Chcete, abych se vzdala i syna? Určitě ne! Určitě ne teď!“

„Zapomínáš se, Glauriko,“ vyštěkl Crux.

„Vím, čemu musejí rytíři čelit, můj pane. Znáám jeho osud!“

„Sestro Glauriko,“ oslovila ji znovu Harrowhark, „uklidni se.“

„Je tak mladý,“ kvílela Ortova matka, a sotva si uvědomila, že lord Noniusvianus nezasáhne, začala syna vléct do bezpečí výklenku. „Je mladý a drobný.“

„S tím by se dalo polemizovat,“ zamumlala Harrowhark.

Ortus zvedl vážná kukadla a promluvil příškrčeným, vyplašeným hláskem: „Já se bojím smrti, lady Harrowhark.“

„Rytíř by měl smrt vítat,“ oznámila mu Aiglamene dotčeně.

„Tvůj otec se jí postavil bez mrknutí oka,“ přisadil si Crux.

Po téhle něžné ukázce soucitu propukla Glaurica v pláč. Shromáždění přihlíželo s vesměs káravým mumláním, zatímco Gideon se výborně bavila. Možná to nakonec nebude nejhorší den v jejím životě. Lepší představení si nemohla přát. Ortus se ani neobtěžoval vymanit z chapadel vzlykající matky a šeptem ji ujišťoval, že o ni bude postaráno. Ohydné pratety se vrátily k modlení a broukaly si jakýsi bezeslovný chvalozpěv. Crux nadával Ortově matce a Harrowhark v tom chaosu stála tiše a zamyšleně jako socha.

„...běž se modlit, aby ti náš Pán poskytl oporu. Jestli okamžitě neodejdeš, tak si mě nepřej. Odvleču tě z tohoto svatostánku sám,“ vyhrožoval Crux.

„Obětovala jsem tomuhle dvoru všechno. Zaplatila jsem nejvyšší cenu...“

„Takhle to dopadá, když se někdo ožení s přistěhovalkyní z Osmého, ty ostudná babo...“

Gideon se křenila tak široce, že jí začal znovu krváčet rozražený ret. Harrow přes moře hlav netečných mrtvých a rozrušených živých vyhledala Gideonin pohled a odporná maska na její tváři pozbyla výraz. Harrowhark našpulila rty. Lidé povykovali. Gideon na ni mrkla.

„Dost,“ vyštěkla Ctihodná dcera hlasem ostrým jako břitva. „Modleme se.“

Na shromáždění se sneslo ticho, podobně jako částičky luminiscenčního prášku. Vzlykání Ortovy matky přešlo v tichý, potlačovaný pláč, který se pokoušela dusit o synovu hrud'. Ortus ji objímal macatou paží a bezhlesně jí plakal do vlasů. Hymnus ohydných pratet zničehonic skončil ve vysokém, rozklepaném tónu a vyšuměl do prázdna. Harrow sklopila hlavu a rodiče ji poslušně, jako jeden muž napodobili. Pratety spustily brady na prsa. Aiglamene s Cruxem zrovna tak. Gideon se zahleděla ke stropu, znovu si překřížila nohy v kotnících a rozmrkávala z očí luminiscenční prach.

„*Modlím se, aby hrobka zůstala navždy zapečetěná,*“ odříkávala Harrowhark se zvláštním zápletem, jaký při modlitbách projevovala.

la vždycky. „*Modlím se, aby balvan zůstal na svém místě. Modlím se, aby to, co bylo pohřbeno, zůstalo pohřbeno a spočívalo navždy v pokoji se zavřenýma očima a nečinným mozkem. Modlím se, aby to žilo. Modlím se, aby to spalo... Modlím se za potřeby našeho štědrého císaře, Nehynoucího krále, za jeho ctnosti a lid. Modlím se za Druhý dvůr, za Třetí, Čtvrtý, Pátý, Šestý, Sedmý a Osmý. Modlím se za Devátý dvůr a modlím se, aby prospíval. Modlím se za všechny vojáky a věrné daleko od domova a za všechny kouty impéria, kterými zmítá neklid a nepokoje. Necht' se tak stane.*“

Všichni zopakovali její přání, necht' se tak stane, a sborově chrastili kostěnými růženci. Už to byla věčnost, co se Gideon modlila naposledy. Přejížděla pohledem po holých, lesklých lebkách kostlivců a krátkovlasých hlavách věřících a přemýšlela, co po odjezdu do Trenthamu udělá jako první. Hlasité chrastění a její poměrně nerealistické plány na to, jak bude předvádět shyby tuctu aplaudujících důstojníků, přerušila další vlna vzlyků Ortovy nešťastné matky. Gideon si všimla, jak Harrow s výrazem nekonečné trpělivosti cosi špitá Cruxovi a ukazuje na matku se synem. Krátce nato je Crux nevybíravě vystrkal ze svatyně. Ortus těžkopádně klopýtal a jeho matka se samou hysterií málem ani neudržela na nohou. Gideon nešťastnému rytíři ukázala zvednutý palec a Ortus jí věnoval kratičký, neveselý úsměv.

Shromáždění se začalo rozpouštět. Většina věřících zůstala na svých místech a dál v modlitbách děkovala za své štěstí. Druhý zvon měl beztak začít vyzvánět ani ne za hodinu. Gideon by bývala vyskočila a rozběhla se ke své lodi, jenže hlavní uličku chrámu zaplavily úhledné řady kostlivců, kteří v dlouhém zástupu po dvou zablokovali východ. Očividně se už nemohli dočkat, až se vrátí ke svým sněžným pórkům a vyhřívacím lampám na polích. Ohyzné pratety se přesunuly do stíněné rodinné kaple po straně a Harrowhark poslala své poslušné, mumifikované rodiče tam, kde je obvykle ukrývala. Nejspíš jim nařídila, aby se vrátili do své honosné cely a zabarikádovali dveře. Gideon si masírovala namožené prsty a sledovala, jak se k ní uličkou blíží kapitánka stráže.

„Lže,“ prohodila Gideon namísto pozdravu. „Jestli sis toho ještě nevěšimla. Nikdy nedodržela slovo. Ani jednou.“

Aiglamene neodpověděla, ale Gideon s tím ani nepočítala. Jen tam stála, vyhýbala se pohledu své učednice a rukou posetou stařeckými skvrnami pevně svírala jílec meče. Konečně zabručela: „Vždycky ses vyhýbala povinností, Nav. To nemůžeš popřít. Nedočkala bys *povinnost* vyhláskovat, ani kdybych ti nacpala jednotlivá písmenka do zadku.“

„Pochybuju, že by něco takového pomohlo,“ namítla Gideon. „Bože, ještě žes mě neučila abecedu.“

„Vojákovou největší ctností je smysl pro službu. Věrnost. Nic jiného nepřetrvá.“

„Já vím,“ přikývla Gideon a zkusmo vstala. Nohy ji udržely, ale žebra bolela jako čert. Nejspíš měla nějaké zlomené. Na zadku cítila každý hrbol, přes který ji sem Crux dovlekl. Do večera bude samá modřina, a to si ještě musela nechat nasadit zpátky zub. Ale ne řešolnicemi, to už nikdy. V Kohortě budou mít lepší léčitele. „Já vím. A beru to. Nechápej mě špatně, kapitánko. Mám v sobě spoustu věrnosti. Císaři budu věrná každou kostí v těle. A bez keců.“

„Ty bys věrnost nepoznala, ani kdyby...“

„Prosím, už mi nic hypoteticky necpi do zadku,“ zarazila ji Gideon. „Nedopadá to dobře.“

Shrbená stařena sundala ze zad Gideoninu pochvu a podala jí ji. Meč spočíval bezpečně uvnitř. Potom jí Aiglamene hodila k nohám opuštěnou brašnu. Lepší omluvy se Gideon nedočká. Aiglamene by se jí nikdy nedotkla a nepotrpkla si ani na slůvka útěchy. Tohle bylo od kapitánky stráže skoro něžné gesto a Gideon ho drapne a dá se na útěk.

V hlavní uličce zazněly odhodlané kroky doprovázené šustěním starodávné krajky o vyhlazený obsidián. Gideon se bezděčně sevřel žaludek, ale nedala na sobě nic znát. „Jak se z toho hodláš vyvlíknout, Nonagesimo?“

„Nijak,“ odvětila překvapivě Harrow. Ctihodná dcera vzpurně zvedala ostrou, liščí bradu, a třebaže jí viditelné stopy krve stále

lemovaly nosní dírky, v planoucích černých očích se odrážel nečekaný zápal. „Pojedu. Konečně budu moct požádat císaře o pomoc. Tomu bys nerozuměla.“

„Ne, a navíc je mi to ukradené,“ přitakala Gideon.

„Každému se jednou naskytne příležitost, Gumo. Tys tu svou už dostala.“

Gideon potlačila touhu dát Harrow pěstí a namísto toho s nucenou žoviálností prohodila: „Mimochodem jsem tě prokoukla, mrcho.“

Aiglamene nijak nezasáhla, což byla taky forma omluvy. Jen varovně zvedla prst. Harrow překvapeně zavrtěla hlavou, až jí z krátkých černých vlasů sklouzla kápě. „Prokoukla?“ zopakovala. „Opravdu?“

„Podpis tvjí matky na té listině. V tom je ten háček, že jo? Když tě prásknu, bude její podpis neplatný,“ domyslela si Gideon. „Koupila sis tím moje mlčení. Mazané. Jestli tu listinu chci použít, musím držet jazyk za zuby. A ty to víš.“

Harrowhark zlehka naklonila hlavu na stranu.

„To mi vůbec nedošlo,“ přiznala. „Myslela jsem, že mluvíš o té lodi.“

Gideon zpozorněla, jako by jí v hlavě zazněl První i Druhý zvon zároveň. Cítila, jak bledne, a vzápětí už couvala od lavice do uličky. Harrowhark se tvářila jako neviňátko. Aiglamene však při pohledu na Gideonin výraz položila ruku na meč, postavila se před Harrow a varovně dupla.

„Co — je — s tou — lodí?“ vypáčila ze sebe Gideon.

„Ortus a jeho matka ji ukradli,“ opáčila nevzrušeně Harrowhark. „Už jsou nejspíš dávno pryč. Glaurica má u Osmého rodinu a rozhodla se u nich vyhledat útočiště.“ Harrow se zadívala Gideon do tváře a rozesmála se. „Když ty mi to vždycky tak ulehčíš, Gumo.“

Gideon měla poprvé v životě zlomené srdce. Ještě nikdy se nedostala tak daleko, aby ji nezdar tolik zdrtil. Klečela v hlíně na přistávací ploše a pevně se objímala pažemi. Po lodi zůstaly jen rozfoukané, zvlněné rýhy v oblázkovém podloží. Gideon se zmocnila otupělost, ledová prázdnota. Srdce jí dunělo v hrudi jako umíráček. Každý úder